

Datum: 06.01.2014
Medij: Alo
Rubrika: Božić
Autori: Jelena Jokanović
Teme: Vojska Srbije

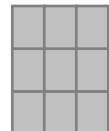
Napomena:
Površina: 830
Tiraž: 143070

Naslov: Porodično blago Stojiljkovića

Strana: 7

МАНУЕЛА И ЗОРАН ОДГАЈАЈУ ЈЕДНАЕСТОРО ДЕЦЕ

ФОТО: ПРИВАТНА АРХИВА

Они су најбогатија породица у Србији

Породично благо Стојиљковића

Пише:
ЈЕЛЕНА ЈОКАНОВИЋ

Београђани Мануела (49) и Зоран (47) Стојиљковић су, слободно се може рећи, хероји модерног доба. У време када просечна српска породица у најбољем случају има четири члана, ово двоје људи учинило је изванредан подвиг, изродило је чак једанаесторо деце.

„Нисмо планирали, договарали се, нисмо могли ни да замислимо да ћемо имати оволико деце“, каже Мануела, док отац Зоран додаје: „Божја воља“. Упознали су се у Словенији, у Мануелиним родним Брежицама, где је Зоран боравио послом, радећи као војни пилот на аеродрому «Церкље». Једној ћерки официра није дуго требало да се заљуби у стаситог пилота. Млади су се узели, све остало је историја.

„Треба имати велику срећу да нађете доброг партнера који вам одговара. Ми смо је имали, деца су после тога природно дошла. Али, да нисмо сложили и да се не разумемо, прича о Стојиљковићима данас вероватно не би овако изгледала“, каже Зоран, који у чину пуковника данас ради као наставник у Школи националне одбране Војне академије у Београду.

У domu ове многочлане породице владају савршени ред и

Мали Стојиљковићи спреми дочекују Божих

Све један другом до увета

Током 24 године брака, Стојиљковићи су изродили седам кћери и четири сина. Најстарија је Ана (23), следе Тања (20), Даница (18), Ђорђе (17), Софија (15), Милица (14), Јелена (12), Димитрије (11), Дуња (9), Божидар (7) и најмлађи Лазар (1).

Отац и мајка за столом, из себе допире деџа граја. На пуковников позив, одазива се чета малих Стојиљковића. Деца, све једно другоме до увета, мирно су поседала да се сликају, али то није зато што је тата пуковник и у кући. „Нисам строг, али за тим стварно нема ни потребе. Деца

су добра, васпитана, и то је заиста битније од глумљења неке строге. Дисциплина, наравно, мора да постоји, али не она војничка. Љубав ипак најбоље васпитава“, прича Зоран.

Домаћица Мануела је на висини задатка. На столу послужење, за сваког понешто. И деца су умешала прсте јер припрема за Божић у овако великој породици захтева ангажовање свих. „Код нас се све спрема на велико, па припрема трпезе почиње данима раније. На столу су традиционална јела која се спремају за Божић, али мора бити бар пет килограма меса, 4-5 хлебова, чешница код нас мора бити велика“, каже Мануела, док је Зо-

ранов део посла уношење сламе и Бадњака.

„Донесем највећи Бадњак који успем да пронађем, да удовољимо деци, која једва чекају да га оките. Жао ми је само што овде не можемо да одемо у шуму по Бадњак, како смо чинили док смо живели у Сарајеву. У нашој породици сви обичаји се поштују, пост, исповест, причешће, као и редовни одлазак на литургију“, објашњава Зоран, који је пре неколико година, поред Ваздухопловне војне академије у Задру и Ратне школе у Солуну, завршио и Богословски институт и по звању је вероучитељ.

И Мануела и Зоран долазе из породица са само двоје деце, па чуди како су се одлучили на подвиг са чак једанаесторо. „Ни наши родитељи у почетку нису имали разумевања, али сада се носе нама. Они који нас не познају се увек зачуде, али реакције су углавном позитивне, у смислу - свака вам част“, прича Мануела, додајући да има и злурадих коментара, али да се они на њих одавно не обазире. „Људи се држе стереотипа. Често мисле да смо Шипта-

Љубав и вера најважнији: Мануела и Зоран

Живе од једне плате

Многочлана породица Стојиљковић живи само од Зоранове плате и два деџа додатка. Помажу и пријатељи и Црква, али кажу да им није много потребно. „Нисмо на улици, деца нису гладна, и то је најважније. Све је ствар организације. Дешава се да останемо без динара, задужимо се, вратимо и тако укрут. Хране је довољно. Само слаткиша никад доста“, закључује глава породице којој очигледно само љубави не мањка.

ри или Роми јер како другачије објаснити оволико деце. Ми не говоримо другима како да живе, свако бира свој пут, а ми смо пронашли свој смисао живота“, закључује Мануела, која је статус апсолвентна текстилне технологије радо заменила статусом пожртвоване мајке. „То је нешто најлепше што жена може да ради, то даје смисао животу“, каже она.